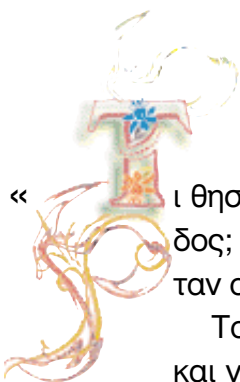

Το βέλος και το σπασμένο τζάμι

«Τι θησαυρό να μου έχει αφήσει άραγε αυτός ο εκκεντρικός λόρδος; Γιατί σε μένα; Από πού κι ως πού; Για ποιο λόγο;» αναρωτιόταν ο Τιμόθεος Πέπερμιντ επιστρέφοντας στο σπίτι του.

Το σκεφτόταν και το ξανασκεφτόταν, αλλά απ' όποια μεριά και να το κοιτούσε δεν έβρισκε καμιά λογική εξήγηση.

«Τι σημασία έχει το πώς και το γιατί;» αποφάσισε στο τέλος. «Γιατί να κουράζω το μυαλό μου χωρίς λόγο και αιτία; Ένα είναι σίγουρο: Ότι θα μπορέσω ν' αγοράσω επιτέλους ένα εξοχικό σπίτι στην περιοχή των λιμνών της Ουαλίας κι ένα καινούριο πιάνο με ουρά και να συνθέσω ανενόχλητος το αριστούργημά μου «Το μενουέτο της ομίχλης» σε σι μινόρε, που όταν παιχτεί στο Κόβεντ Γκάρντεν θα σπάσουν τα ταμεία».

Μια δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε όταν έφτασε στο δωμάτιό του. Βρήκε την πόρτα ανοιχτή και το γείτονά του τον Έλληνα να ξεφυλλίζει τη βιογραφία του Σούμπερτ, που την είχε προφανώς κατεβάσει από το ράφι με τα βιβλία του.

— Συγγνώμη, δικαιολογήθηκε ο Έλληνας. Είμαι ο Χαρίλαος ο υδραυλικός που μένω από πάνω. Ίσως να μ' έχετε ακούσει.

— Μπορώ να κάνω κι αλλιώς; αναστέναξε ο Τιμόθεος.

— Είχατε ξεχάσει την πόρτα ανοιχτή και μπήκα.

Ο Τιμόθεος συγκρατήθηκε για να μην του πει καμιά κουβέντα.

— Τι θέλετε; ρώτησε κοφτά.

Ο Έλληνας χαμογέλασε ακόμα πιο εγκάρδια και τον αγκάλιασε από τους ώμους.

— Να σας ρωτήσω μήπως σας περισσεύει κανένα αγγούρι.

— Αγγούρι; απόρησε ο Τιμόθεος.

— Μάλιστα.

— Τι το θέλετε;

— Πεθύμησα να φάω τζατζίκι. Γιαούρτι έχω, αγγούρι δεν έχω. Εσείς έχετε;

-
-
- Λυπάμαι, αλλά δε μου βρίσκεται.
  - Δηλαδή θα πρέπει να βγω έξω μ' αυτή την παλιοβροχή;
  - Έτσι φαίνεται... Αυτά έχει η ζωή.
  - Μήπως θέλετε να σας φέρω και σας κανένα;
  - Τι;
  - Αγγούρι.
  - Να μου λείπει.

Ο Τιμόθεος προσπάθησε να δώσει στον Έλληνα να καταλάβει ότι έπρεπε να πηγαίνει.

— Έχω δουλειά, είπε. Όχι ότι με καθυστερείτε, αλλά, καταλαβαίνετε... χαίρετε...

— Ορεβουάρ!

Ο Χαρίλαος βγήκε χαμογελαστός.

«Θα τον στραγγαλίσω καμιά μέρα!» μονολόγησε ο Τιμόθεος.

Γέμισε ένα ποτήρι με χυμό καρότου, πήρε τον τρίτο τόμο της βιογραφίας του Σούμπερτ, κάθισε σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο και σε λίγο είχε απορροφηθεί στο διάβασμα.

Του έκανε εντύπωση η ησυχία που επικρατούσε. Ο γείτονας δεν έπαιζε μπουζούκι σήμερα.

«Θα είναι απασχολημένος, φαίνεται, με την παρασκευή του τζατζικιού», σκέφτηκε. «Μου φαίνεται ότι όποτε χρειάζομαι ησυχία από δω και πέρα, θα πρέπει να του χαρίζω ένα κιλό αγγούρια. Αλλά τι λέω; Σε λίγο θα είμαι πάμπλουτος και θα μετακομίσω. Εδώ, σ' αυτό το παλιόσπιτο θα μένω;»

Όταν σήμαναν μεσάνυχτα, κλείδωσε την πόρτα, πήρε το πακέτο και το κοίταξε καλά καλά. Τι να είχε άραγε μέσα; Ένα βασιλικό διάδημα* από ατόφιο χρυσάφι; Μια συλλογή σπάνιων γραμματοσήμων του Αγίου Δομνίκου; Το χαμένο πίνακα ενός κορυφαίου ζωγράφου της Αναγέννησης; Κανένα πολύτιμο περιδέραιο με ανεκτίμητα ρουμπίνια και τοπάζια* μεγάλα σαν φουντούκια;

* διάδημα: κορώνα

* τοπάζι: πολύτιμος λίθος

Με δάχτυλα που έτρεμαν από ανυπομονησία πήρε το πακέτο. Η ξεθωριασμένη κορδέλα τον παίδεψε λίγο, αλλά τελικά λύθηκε. Ξετύλιξε το περιτύλιγμα και αμέσως το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση βαθιάς απογοήτευσης... Τι ήταν αυτό;

Μέσα στο πακέτο δε βρισκόταν ούτε πίνακας ούτε διάδημα ούτε περιδέραιο. Μόνο ένα βιβλίο. Και τι βιβλίο; Μια «Μέθοδος εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας άνευ διδασκάλου»!

Απορημένος, με τα όνειρά του θρυμματισμένα, ο Τιμόθεος Πέπερμιντ ξεφύλλισε το βιβλίο. Πίνακες με ουσιαστικά, επιρρήματα, προθέσεις, σύνδεσμοι, αντωνυμίες, ασκήσεις, λεξιλόγιο... ένα ψιλό χαρτί, διπλωμένο στα δυο, γλίστρησε ανάμεσα από τις σελίδες και έπεσε στο πάτωμα. Ο Τιμόθεος το μάζεψε, το ξεδίπλωσε και διάβασε αυτά τα λόγια:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟ ΜΟΥ

Εγώ, ο λόρδος Εδουάρδος Φιλιμπούστερ, απόγονος της ιστορικής γενιάς του Ρούστερ, Μπούστερ και Φιλιμπούστερ, είμαι κάτοχος ενός αμύθητου θησαυρού που τον ανακάλυψα εντελώς τυχαία εδώ και πολλά χρόνια. Ο θησαυρός αυτός, που τώρα σου ανήκει, βρίσκεται σ' ένα ηλιόλουστο ελληνικό νησί στο Αιγαίο Πέλαγος.

Στη σελίδα 21, στη σελίδα δηλαδή με τα ανώμαλα ρήματα, θα βρεις μία επιταγή για τα έξοδα του ταξιδιού. Επειδή όμως η πείρα μου με έχει διδάξει ότι μόνο όταν αντιμετωπίζει κανείς σοβαρές δυσκολίες αντιλαμβάνεται την αξία των θησαυρών, θα πρέπει να βρεις μόνος σου, άγνωστε κληρονόμε, το νησί, λύνοντας το αίνιγμα που βρίσκεται γραμμένο με κόκκινο μελάνι γύρω - γύρω στο περιθώριο της σελίδας με τους διαζευκτικούς συνδέσμους.

Ο θησαυρός είναι κρυμμένος στα ερείπια του παλιού κάστρου κοντά στο λιμάνι, στο σημείο που δείχνει το σχεδιάγραμμα στο πίσω μέρος του χαρτιού που κρατάς. Κανείς άλλος εκτός από σένα δεν ξέρει αυτό το μυστικό. Αν δεν καταφέρεις να τον βρεις εσύ, ο θησαυρός θα μείνει θαμμένος στο μυστικό του μέρος στον αιώνα τον άπαντα.

Καλή τύχη

*Λόρδος Εδουάρδος Φιλιμπούστερ
Κάτοχος του παρασήμου της περικνημίδος*

Με τρεμάμενα δάχτυλα ο Τιμόθεος βρήκε τη σελίδα με τους διαζευκτικούς συνδέσμους κι εκεί γύρω στο περιθώριο, είδε γραμμένο αυτό το σιγάκι:

ΑΝ ΠΑΡΕΙΣ ΛΙΓΗ ΑΜΜΟ
ΤΗΣ ΒΓΑΛΕΙΣ ΕΝΑΝ ΚΟΚΚΟ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΑΜΑΡΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ
ΝΑ ΤΟ ΚΙΟΛΑΣ ΤΟ ΝΗΣΙ!

Το ποιηματάκι ήταν γραμμένο στα Ελληνικά και ο Τιμόθεος, όπως ήταν φυσικό, δεν κατάλαβε ούτε λέξη. Άσε που απεχθανόταν την ελληνική γλώσσα, γιατί του θύμιζε το Χαρίλαο και το μπουζούκι του.

«Άλλο πάλι και τούτο!» σκέφτηκε. «Αν θέλω να βρω θησαυρό, πρέπει να μάθω Ελληνικά. Πώς την έπαθα έτσι!»

— Κύριε Πέπερμιντ! Κύριε Πέπερμιντ! άκουσε μια φωνάρα απέξω.

Κάποιος βρόνταγε την πόρτα. Έκρυσε βιαστικά στην τσέπη του το σημείωμα και άνοιξε.

Ήταν ο Χαρίλαος. Κρατούσε ένα πιατάκι μέσα στο οποίο βρισκόταν μια ασπριδερή κρέμα με χοντράδες, που μύριζε έντονα σκόρδο.

— Τι 'ναι αυτό; ξεφώνισε ο Τιμόθεος οπισθοχωρώντας πανικόβλητος.

— Τζατζίκι. Σκέφτηκα ότι ίσως θέλατε να το δοκιμάσετε.

Μια σωτήρια ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του κουρδιστή πιάνων.

— Όχι, ευχαριστώ, κόμπιασε. Υποφέρω από λουμπάγκο και ο γιατρός μου έχει απαγορεύσει αυστηρά να τρώω τζατζίκι.

— Μα το τζατζίκι είναι το καλύτερο φάρμακο για το λουμπάγκο.

— Σε άλλες περιπτώσεις ίσως, όχι όμως στη δική μου.

Ο Χαρίλαος κατσούφιασε.

— Με προσβάλλετε.

— Ίσως δοκιμάσω αργότερα, τον παρηγόρησε ο Τιμόθεος. Θα ήθελα όμως να σας ζητήσω μία χάρη, άλλαξε κουβέντα.

— Ό, τι θέλετε. Τι τραβάει η καρδιά σας; Να σας παίξω μπουζούκι να μερακλώσετε;

— Όχι! Μη! Για τ' όνομα του Θεού! Θα ήθελα, αν δε σας κάνει κόπο, βέβαια, να λύσετε αυτό εδώ το αινιγματάκι!...

Και μ' αυτά τα λόγια του έδωσε το βιβλίο του λόρδου Φιλιμπούστερ.

Ο Χαρίλαος μελέτησε το αίνιγμα με σουφρωμένα φρύδια.

— Αχά! έκανε μετά από λίγο. Η λύση είναι απλή. Πάρα πολύ απλή.

— Δηλαδή;

— Να, παίρνουμε λίγη άμμο, της βγάζουμε έναν κόκκο, δηλαδή το ένα «μι» προσθέτουμε από ένα σαμάρι στην αρχή, δηλαδή ένα σίγμα, και τι έγινε η άμμος;

— Τι έγινε;

-
- Σάμος!
  - Τι είναι αυτό; Ποικιλία τζατζικιού;
  - Μα τι λέτε, κύριε Τιμόθεε; Ποικιλία τζατζικιού η Σάμος; Νησί είναι.
  - Ευχαριστώ πολύ. Σας είμαι καταύποχρεωμένος.
  - Τίποτα.

Μόλις έφυγε ο Χαρίλαος, ο Τιμόθεος σημείωσε τη λέξη «ΣΑΜΟΣ» στο οπισθόφυλλο του βιβλίου και ετοιμαζόταν να σκαρφαλώσει σ' ένα σκαμνάκι για να κατεβάσει έναν «άτλαντα» και να βρει πού ακριβώς βρισκόταν αυτό το άγνωστο νησί, όταν άκουσε έναν παράξενο ήχο:

«Τσικ! Τσικ!»

Στάθηκε ακίνητος. Τι ήταν αυτό; Ο ήχος ερχόταν από το παράθυρο. Κάποιος έριχνε χαλίκια στο τζάμι. Απορημένος ο Τιμόθεος τράβηξε την κουρτίνα και άνοιξε το παράθυρο. Έριξε μια ματιά κάτω στο δρόμο. Δεν είδε τίποτα, γιατί οι γλόμπι των φαναριών ήταν σπασμένοι.

Ετοιμαζόταν να τραβήξει μέσα το κεφάλι του, όταν ακούει ένα σφύριγμα και ένα βέλος να περνά ξυστά πλάι στο αυτί του. Άκουσε τον εαυτό του να βγάζει μια κραυγή έκπληξης. Το βέλος καρφώθηκε στο ανοιχτό σκέπασμα του πιάνου. Στην αναλαμπή του φεγγαριού που ξεμύτισε για μια στιγμή πίσω από τα σύννεφα, πρόλαβε να δει στην αντικρινή σκεπή μια σκιά να δρασκελίζει ένα πεζούλι, να πηδάει σε μια άλλη στέγη και να χάνεται στο σκοτάδι πίσω από τις κεραιές της τηλεόρασης και τις μουχλιασμένες καμινάδες.

Τρέμοντας σύγκορμος ο Τιμόθεος έκλεισε το παράθυρο, τράβηξε την κουρτίνα και ήπια μια γερή γουλιά καρτοζουμο για να συνέλθει από το σοκ.

— Δεν ήταν δυνατόν να έγινε αυτό που έγινε, μουρμούρισε. Ιδέα μου θα ήταν.

Κι όμως. Το βέλος βρισκόταν καρφωμένο ακόμα στο σκέπασμα του πιάνου. Άρα δεν ήταν ιδέα του. Ήταν η σκληρή πραγματικότητα.

«Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι κάποιος θέλει το κακό μου!» συλλογίστηκε. «Ή το κακό μου θέλει ή το θησαυρό μου ή και τα δύο. Από δω και πέρα πρέπει να φυλάγομαι. Να 'χω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Και το δίχως άλλο, πρέπει να μάθω Ελληνικά για να βρω το θησαυρό στη Σάμο».

Τις επόμενες δυο βδομάδες τις πέρασε μελετώντας εντατικά την ελληνική γλώσσα, παρ' όλο που αυτή η απασχόληση του προξενούσε ναυτία. Τα βράδια ξενυχτούσε ως τις τρεις επαναλαμβάνοντας φωναχτά ελληνικές φράσεις: «Το μπαρμπούνι είναι ψάρι», «Η κατσίκια της γιαγιάς έφαγε την παντόφλα του παπά».

«Γλώσσα να σου πετύχει!» σκεφτόταν κάθε τόσο. «Επίτηδες την έκαναν τόσο δύσκολη; Δε βαριέσαι όμως! Μόλις βρω το θησαυρό, θα κάνω ένα κρύο ντουζ και θα την ξεχάσω».

Στο τέλος της δεύτερης βδομάδας είχε κάνει αρκετή πρόοδο και αποφάσισε ότι έφτασε επιτέλους ο καιρός να ξεκινήσει. Έκλεισε εισιτήριο, έφτιαξε τη βαλίτσα του, μέσα στην οποία έβαλε την προτομή του Σούμπερτ, τις ομπρέλες του, τα μακριά του εσώρουχα από θερμοκλωστή και άλλα χρειαζόμενα και πήρε από το σταθμό της Βικτόριας το τρένο για το αεροδρόμιο.

Στην αίθουσα αναχωρήσεων του Χίθροου είχε την εντύπωση ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, αλλά ίσως πάλι να ήταν μόνο η ιδέα του.

Σε λίγο, όταν αναπαυτικά βολεμένος στο κάθισμά του μέσα στο αεροπλάνο, με τη μέθοδο της ελληνικής γλώσσας ανοιχτή στα γόνατά του άκουσε από την αεροσυνοδό να ζητάει από τους επιβάτες να δέσουν τις ζώνες τους, αν και φορούσε τιράντες, ένωσε ένα κύμα αισιοδοξίας να τον πλημμυρίζει...

«Όπου να 'ναι ο θησαυρός θα 'ναι δικός μου», σκέφτηκε ενώ το αεροπλάνο απογειωνόταν.

Την ίδια όμως ακριβώς σκέψη έκανε και ο Σάιμον Μακ Φουτζ, ο μνησικακος μπάτλερ, που βρισκόταν καθισμένος μερικές σειρές πιο πίσω, στο ίδιο αεροπλάνο.

Πού να ξέραν και οι δυο τους τι απίστευτες περιπέτειες, τι κίνδυνοι, τι απρόοπτα και τι εκπλήξεις τους περίμεναν στις τέσσερις γωνιές του κόσμου, στα πέρατα της οικουμένης από τη Σάμο ως τη Βραζιλία, από τη Νιγηρία ως την Τασμανία κι ακόμα παραπέρα.

Και το αεροπλάνο συνέχιζε να κερδίζει ύψος...

Ευγένιος Τριβιζάς
(Μ. Βρετανία)